

FŐNIX

A REFORMÁTUS IFJÚSÁG MŰVELŐDÉSI LAPJA

IX. ÉVF. 6. SZÁM (76. SZÁM)
2010. MÁJUS–JÚNIUS

„Azok a boldog szép napok...!”

Amikor három évvel ezelőtt beléptem a főiskola hatalmas ajtaján, még nem sejtettem, hogy az ott töltött éveimet kell majd egyszer papírra vetnem. Most viszont nagy levegőt véve, szívem apró kis szegletéből összegyűjtöm mindazt, amit ez a három év adott nekem. Amikor elbúcsúztam a gimnáziumtól, még fogalmam sem volt, hogy három hónap múlva egy új és teljesen más világ tárja ki kapuit előttem. Izgatottan, bár kicsit félve szedtem össze minden cókómómat, és jöttem el hazulról, hogy építgessem a jövőmet. Nem volt könnyű döntés, viszont így visszagondolva: nem bántam meg egyetlen egy percét sem. De ne rohanjuk ennyire előre...

2007. szeptember 10-e, reggel 8 óra. Hatalmas labirintusban érzem magam, és minden olyan idegen. Olyan, mintha a falak és a járólap

is mérgesen figyelnének rám, hogy én mégis, mit keresek itt?! Szaporán emelem lábaimat a lépcsőfokokon, és megérkezem a célba. 222-es terem. Hatalmas ajtó, sok ember. Sok idegen ember. Nagy a zaj, mindenki ideges és izgatott, de nagyon felcsigáz a látvány. Azonnal jól érzem magam, mert egy újabb feladatot vélek felfedezni: megismerni ezt a sok embert. Ki honnan jött, mit akar, mit keres itt.

Nyomban három szimpatikus lány mellé ülök a puha huzattal lefedett székre. Mosolygunk egymásra, egyszersmind zavarban is vagyunk. Egyszer csak megindul a beszéd, s szó szót követ. Mindannyian felszabaldultan állunk fel a beiratkozást követően. Innen már minden sínen van, gondoljuk magunkban. Igen, ekkor még talán ez volt a legnagyobb gondunk. Megindult a félév, és mi egy elveszett, számunkra új és bonyolult világba csöppentünk. Az új hely, az új környezet az újdonság erejével hatott ránk, mint amikor egy kisgyermek bemegy az édességboltba, és zavarában nem tudja, melyik csokit emelje le a polcról. Nos, akkor valahogy én is így éreztem magam.

A legemlékezetesebbek azok az időszakok voltak, amikor valamilyen zh-ra vagy vizsgára készültünk. Jegyzeteket beszerezni, találgatni a várható, a lehetséges kérdéseket... Szerencsésnek mondhatom magam, mert a kezdetben nagy létszám ellenére nagyon összetartó kis csapat volt a mi csoportunk, és ezért mind a mai napig hálás is vagyok.

Amikor megkezdődött ténylegesen a félév, s én egy másik életvitelt kezdtem el építgetni magam körül, akkor egyszerre megváltozott bennem minden, s rájöttem: tényleg felnőttem.

A főiskola valóban hatalmas mérföldkő az ember életében. A gimnáziumi évek alatt még csak nem is sejtettem, mennyire komoly dolog az, ha valaki felsőoktatási intézményben tanul tovább. Hatalmas kincs, érték egyben. Nagyon jó emberekkel hozott össze a sors, amióta itt vagyok. Rengeteg olyan dolgot tapasztaltam, ami kedvező hatással volt rám. Megtanultam értékelni az életet. Itt az ember rájön arra, hogy mennyire magára van utalva. Kénytelen felnőni ehhez a feladathoz, máskülönben nem lesz ereje véghezvinni mindazt, amit kitűzött maga elé célként. Igen, az embernek akarva-akaratlanul is meg

ÖSSZETARTOZÁS
Kovács Anikó felvétele

kell tanulnia a saját lábára állni, máskülönben elnyeli a forgatag. Valóban át kell tudni vészeln azokat a korszakokat, amikor nincsen melletted a család, és nem fogja a kezdetet senki, mielőtt bemész vizsgázni. Saját magadon kívül senki nem intézi el a fontos dolgaidat. A főiskolán nemcsak tananyagokat tanulsz meg, hanem emberismeretet is. S ez az emberismeret csak rólad szól. Megtalálni a helyes utat, megtenni azt a lépést, amelyet eddig féltél, kiállni akkor is az igazadért, amikor azt érzed, senki nincsen melletted, s nyugodtnak maradni a feszült helyzetekben. Erősnek lenni és határozottnak, tudatosan, magabiztosan menni és menni előre, mert máshogy nem fog sikerülni. A három év alatt tiszteletet,

kitartást tanultam, s megtanultam harcolni azért, ami mindvégig a szemem előtt lebegett: újságírónak lenni, a mai világban. Én nagyon sok jót kaptam ettől a főiskolától, mind a tanárokat, mind a tudást és nem utolsósorban a barátokat tekintve. Most így visszatekintve bevallom őszintén, összeszorul a szívem, amikor arra kell gondolnom, hogy kevesebb, mint két hónapon belül elhagyom ezt a helyet, és nem marad más mögöttem csak az emlékek. Azt mindenképpen megtanultam a főiskolai éveim alatt, hogy nagyon fontos „embernek maradni mindég, minden körülményben”. Én így búcsúzom tőled, kedves KFRTKF! Remélem, még találkozunk...

Polyák Vera

*Vigyázz, hogy fedhetetlen légy, ügyelj, hogy becsületos maradj,
mert a jövő a béke emberé. (Zsoltárok könyve 37,37)*

Egy igazi nő – Csinszka

Sokan sokfélét írnak és gondolnak róla. Ady múzsájaként vált híressé, majd Babitscsal került viharos szerelembe, és végül Márffy Ödön felesége lett.

Polgári nevén Boncza Berta, s amit még kevesebben tudnak róla, hogy ő maga is írt verseket. Kislánként azt az álmot dédelgette, hogy híres költőfeleség lesz. Ezt három évnyi levelezéssel el is érte. Így lett Ady Endre hitvese, tőle kapta a Csinszka nevet és azt, amit oly rég óta vágyott: a nagyvilági életet. Kapcsolatukról ekképp nyilatkozott: „... mi nem közönséges házastársak vagyunk..., hanem két összeforrt ember, akik együtt élnek és együtt fognak meghalni.” Azonban ez a házasság hamar lezárult a költő elhunytával, de Berta Ady halála okán sem akart lemondani

a megálmódott és megszerzett életéről, s ezután keveredett szerelmi románcba Babits Mihállyal. Erre a kapcsolatra így emlékezett vissza a szintén markáns egyéniség, a költő: „Félénken és szívdobogva jött, mint egy kisdíák; egy nagy mappa volt a hóna alatt - mert azzal az ürüggyel jött, hogy a rajzait akarja megmutatni.” Ez a viszony azonban ahogy jött, úgy ment is, csupán egy évig tartott. Majd Csinszka ismét megállapodott: frigyre lépett Márffy Ödön festőművésszel. Ez a házasság már hozta az olyannyira vágyott anyagi biztonságot és a megbecsülést is. Mondhatjuk, hogy törtető és anyagias, de azt semmiképpen nem vonhatjuk kétségbe, hogy amit akart, az ne szerezte volna meg, ne lett volna egy igazi nő...

Kép és szöveg: Erdélyi Ildikó

„S őrizem a szemedet.”

„Hol rontottuk el?”

Az Országos Diákszínjátszó Találkozó Országos Fesztiválján

Mondd, hol rontottam el? – kérdezi magától az egyik sorban ülő szőke hajú lány vállán, a mellette ülő szemüveges, nagyra nyitott szemű fiúval. Ha jól emlékszem, úgy az előadás közepe táján történt mindez, az Adyák-KIMI 12 nevű csoport (a debreceni Ady Endre Gimnázium együttese) Hol rontottuk el? című előadásán.

Ó, mert bizony elrontunk mi dolgokat nap mint nap. Ront a diák, ront a tanár, ront a közértben ácsorgó néni, a buszt vezető bácsi. És érezzük, egyszer eljön a pillanat, amikor mérlegelni kell. És ezt mindenki másképp oldja meg. Valaki önmagát marcangolja, míg más saját magán mosolyog. A lényeg, hogy mérlegelünk. Mert az ember hajlamos arra, hogy kérdéseket tesz fel magában, magának. A jóra való ember legalábbis mindenképpen.

„Jaj, hol rontottam el már megint...?” – kérjük magunktól mi is, e bemutató közben is. Kétségtelen, minden előadás célja a befogadóra való hatásgyakorlás. A jó előadásé. No de mitől jó a jó? Kevés disz-

let használatával, amikor nincsen semmi maskara vagy más egyveleg, a színésznek marad a legfőbb eszköze, amelyet talán a legjobban becsül magán: az arca. Ugyanis a tekintetből, gesztusokból, az arcjátékokból minden kiolvasható. Pódiumművész az, aki ki tudja ezek által fejezni a mondanivalót, az üzenetét testében hordozza.

A szereplők maguk voltak az emelvényen, hangjuk biztosan szállt, és ami a legfontosabb: játszottak. Egymást ismerve, egymás kínját-baját megszokva... játszottak. Magabiztos csapat állt előttünk. A debreceni Ady Endre Gimnázium tizenkettő éves diákjai biztosan uralták a színpadot, a térrel jól bántak, azt jól kitöltötték. Érezhető volt, hogy figyeltek egymásra. Kellettek a ritmikus aláfestések egy-egy monológhoz vagy a feloldások pillanataira. Kellett a zene, a tánc, amely a mondanivalót a dramaturgiai szálban csakis erősítette.

A kezdeti verses beköszöntővel az alaphangulatot azonnal sikerült megteremtteni, annak mulatságosságával már érezni lehetett, hogy amilyen komolyan látszó kérdést visel magán az előadás, annyira jó eszköz a humor arra, hogy a kérdés ne csak megfogalmazódjon, hanem meg is válaszolódjon. A végére jöhetett volna az a bizonyos megoldás a „hol rontottam el?” kérdésre, felkiáltásra – már ha erre lehet választ adni ilyen keretek között –, de nem kellett. A kérdést feldobták, az meg is érkezett. Mi kellene hát a színjátszáshoz, ha nem az, hogy szabadon, még ha a világban nem is áll minden a helyén, és ha néha el is kell gondolkodni, hogy mit rontunk el és mikor, mégiscsak játszani, élni kell?

Valaki egyszer naivul felkiáltott. Van, ki hallotta ezt, van, ki nem, de az biztos, hogy ekképp szólt: „... ha tehetek valamit, hogy jobbá váljon ez a világ!...” – eztán alakadt szava, és továbbment. Sok mindenki tehet ezért, és nem is kell ahhoz sok. Csak cipelje magával összes kérdését, kételyét, tehetségét... egész mivoltát.

Kép és szöveg: Bogdán Szilvia

Írni!

Másfél évvel a mostani sorok írása előtt vagyunk: teljesítettem a szigorlat követelményeit, döntenem, szakosodnom kellett. Láttam, az írott sajtót bántóan kevesen jelölték meg – sebj, a legnagyobb félelmemet (alacsony létszámnál a tanárok hamar rájönnek, nem szeretek órára járni) hamar leküzdöttem, csatlakoztam a maroknyi csoporthoz.

Nézegettem a kurzusokat. Hírszerkesztés, interjúkészítés, riportírás. Elégedetten dőltem hátra, ezeket nekem találták ki, nyugodt szemeszterek várnak rám a továbbiakban. Az interjú egy egyszerűbbnél is egyszerűbb kérdezz-felelek, hírt írni gyerekjáték, a riportról meg csak találok valamit a Google-ben, ha szükségem lesz rá. Mennyivel szebb lett volna az írott sajtósok kedvenc közhelyét – a szó elszáll, az írás megmarad – citálni indokként, nemde?

Az első hetek megerősítették korábbi véleményemet: rugalmas órarend, a szakfelelősök, óraadók lelkesen magyarázták az elméleti tudnivalókat, én meg még lelkesebben lapozgattam a sportnapilapot a hátsó padsorban. Innen már egyértelmű, hiába nem írtam még egy négy soros hírt sem, már szent meggyőződés volt, Ady szerencsésnek mondhatta magát anno, nem kellett velem konkurálnia. Mígnem eljött a jeles nap, megkaptam életem első feladatát, írjak egy cikket a már nem is tudom miről. Hamar megcsináltam, elküldtem, vártam a magasztaló reflektációkat, egyszersmind lélekben felkészültem a jól megérdemelt Pulitzer-díjam átvételére. Meglepető módon a munkámat jónak minősítették, egyszersmind nem győzték hangsúlyozni, a cím és a lead nélkülözhetetlen kelléke egy újságcikknek, máskor talán ne felejtsem ki ezeket. Sportnyelvre lefordítva: fiam, kiváló csatár vagy, már csak egy gólt kellene egyszer szerezned.

Hamar rájöttem, ennek a szakmának a csínját-bínját hosszú évek, sőt évtizedek kitartó munkájával lehet csak elsajátítani, a fokozatosság elvét szem előtt tartva igyekeztem fejlődni, napi szokássá vált például új szavak beépítése az író munkásságomba, lásd fentebb a következő gyönyörűséget: reflektáció. Három oktatótól tanultam igazán sokat, a képzeletbeli aranyérmert annak a nyakába akasztanám, akinél a hibakeresés leg-erősebben világító lámpásával sem találtam szakmai hiányosságot: ha kellett, elmondta kiválóan, ha arra volt szükség, papírra vetette hibátlanul, mi több, a végén kiderült, a fényképezőgép hasonlóan engedelmeskedik neki.

Hamar jelentek meg írásaim a Főnix hasábjain, a Lícium médiaportált próbáltam a legjobb tudásom szerint a sportvilág eseményeivel színesíteni. Végzős fejjel eljutottam odáig, bizony maradnék még.

S álljék itt búcsúzóul egy kis szubjektív leendő utódainknak: minél hamarabb elkezdesz írni, annál nagyobb esély van arra, hogy gyönyörködhess saját nevedben a frissen megjelenő újság lapozgatása közben. Én imádtam.

Papp Máté

Turzai Nóra felvétele

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy Girasek János, főiskolai docens, 2010. április 26-án, 60 éves korában elhunyt. Május 3-án a pszichológiai laboratóriumban hallgatók és oktatók együtt emlékeztünk Tanár Úrra.

Mert el kell mennünk

HA EZEK A FALAK beszélni tudnának, bizonyára nevetnének. Kedvesen nevetnének. Elmondanák, mit három éve látnak, nem is hangosan, de nem is halkán állnának.

A tanszékek helye nem változott, a tanárok arca is a régi, a falak pedig ugyanúgy egymás hasonmásai.

Mi pedig csak továbbállunk, megyünk bele újabb ismeretlenbe. Ismeretlen, mely nem is olyan régi, itt ősidőktől fogva nevetve síró emberi arcot látni.

Vannak vándorlók, akik sosem állnak meg. Folyton nyugtalanok, és szeretik a szépet. Furcsa emberek, mert az eső ellen sosem esernyővel védekeznek.

Valaki egyébként most nem beszél, pedig mindig szokott, valaki pedig énekel, holott azt sosem szokott.

Három évről, írni, mikor az csak egy pillanat volt? Hisz ezek után úgyis várunk majd egy kicsit, vagy hallgatunk.

Erőnkkel dolgozzunk, játsszuk életünk, ahogy azt kéne?

Vagy inkább hallgassunk Horatius öreg költő beszédére? Ő emlegette az „arany középutat”, és milyen igaza volt!

Nem árt megfogadni tanácsát, ha az megérni olykor mégsem tud.

Jó lesz innen elmenni, mert ezt kell, hogy tegyük. **S reméljük,** ha a körülmény változik is, a hely majd megmarad nekünk. **Ha majd csak romokon állva is,** de újra markunkba szoríthatjuk azt, mert több az újságírás annál, minthogy a szavak megmaradnak. **Vannak,** mert teremtve lettek, és mert továbbadva mindig újra teremődnek.

Nézzünk csak bele a sajtó történetébe! Minden esemény és időpont egymás harcostársa. **Egymásba kapaszkodnak,** és minden összefüggése a másiknak. **S mert helye szokott lenni a szabadságnak,** a szépnek, rátörő komizságok úgyis mindig lesznek.

Minden dolog között bukkanni rejtett útra, mely nem is rossz, csak éppen máshol él lakója.

Elég belátni, hogy a sajtó nem véletlenül vált üzletté már jóval ezelőtt. **És hogy nem kis szerep jut azoknak,** akik ebben a nagy hivatali rendszerben valamiféle rendet teremtenek, párbeszédbe elegyednek, összekötő eseményeket szerveznek.

Mindenkire szükség van tehát, ha még olykor színes kavalkádnak tűnik is az egész. **A nyomtatott sajtó nem fog eltűnni,** de az internet mellett sem lehet csak úgy elmenni. **Mi távozzunk a magunk pillanatával,** s talán majd emlékeznek ránk valahol. **Valahol,** valami rejtett utcán egyszer majd újra egymásra bukkanunk.

Bogdán Szilvia

Freya toleranciára tanít

Észrevettük-e, hogy az utóbbi időben egyre türelmetlenebbek, durvábbak, mogorvábbak vagyunk szeretteinkkel? És azt, hogy egyre kevesebb szeretetet, megértést adunk, egyre kevesebb figyelmet szentelünk adunk másoknak? Lehet, hogy valamit másként kellene csinálnunk? Ezekre és sok más kérdésre kaphatunk választ a **Tűzhordozók című kötetből**.

Egy magyar könyvkülönlegesség ez. Egy többszörösen hiánypótló alkotás, amelyhez hasonlót talán csak Szepes Máriától olvashattunk. A Freya művésznéven alkotó szerző kötetében az ősi kelta kultúrába kalauzolja olvasóit. Az izgalmas, váratlan fordulatokkal és mély tanításokkal teli írás egy ezoterikus kalandregénysorozat első kötete és a szerző első kiadványa. Eddig ilyen műfajú ezoterikus tanítás nem jelent meg magyar szerző tollából, és nagy szükségünk van, nekünk, magyaroknak olyan szellemi alkotókra – s Freya közülük való –, akik képesek

más kultúrák integrálásával, megismerésével tanítani, adni az olvasóknak valami olyat, aminek segítségével jobba, szeretetteljesebbé, toleránsabbá és gondoskodóbbá válhatunk embertársainkkal szemben. Aki képes bizonyítani az embereknek azt, hogy mindannyian ugyanonnan jövünk, és ugyanoda távozzunk életünk végén. Hogy nem számít, mennyire különböző kultúrákban nőünk fel, az élet nagy kérdései és problémái mindannyiunkat ugyanúgy elérnek, és a megoldás is mindig ugyanaz, függetlenül a időtől és a helytől, ahol épp játszódik a történet.

Mindenkinek ajánlom ezt a kötetet, aki szeretne jól szórakozni, sokat tanulni, bölcsébbé és jobba válni, javítva emberi kapcsolatait. A Freya könyvek filmes átdolgozás és nemzetközi piacra dobás előtti első kötetéhez a www.freyakonyvek.hu weboldalon tud a kedves olvasó hozzájutni. Meghatározó élmény, megéri elolvasni!

Rácz Livia
(Freya:Tűzhordozók)

Szépírás

Média szakmai napot rendeztek a Kölcsey-főiskola II. éves szervezeti kommunikáció és PR szakirányú hallgatók április 27-én „A színháztól a rockzenéig” címmel.

Magács László, a Merlin Színház igazgatója, Pozdora Zsuzsa grafológus, dr. Mayer Annamária, az RTL Klub riportere, Ranschburg Jenő pszichológus, Bakó Csaba, a Tankcsapda menedzsere és Átányi Ajtony, a Fórum igazgatója meséltek szakterületükről. Pozdora Zsuzsa, előadásának témája nagyon aktuális, hiszen a főiskoláról kikerülőktől a munkaerőpiacon sokszor kérnek kézzel írt önéletrajzot. Jó tudni, hogy ez esetben csak külön engedéllyel vethető grafológiai vizsgálat alá. Elmondta, nincs olyan, hogy szép és csúnya írás (bár szerintem az általános iskolákban tanítók vitatják ezt a kijelentést), egyszerűen írás van, s az sok mindent elárulhat az írójáról, és segít az önismeretben. A mai világban viszont kezd megszűnni a kézzel írt szöveg kultúrája, pedig már az is sokat mond, hogy egy lapnak mely részére írtak.

Merjünk írni, felvállalni magunkat és másokat még jobban megismerni! Mire is menne a média gyorsan lejegyzett információk nélkül?

Piskóty Teréz

Angyalok ők...

Egy szál virág, színes és illatos. Tiszta és őszinte. Egyszeri és megismételhetetlen... Egy kéz, mely a másikat fogja. Ölelés, mely meghatározza mindennapjainkat. Egy Édesanya. Mindez még mindig kevés ahhoz, amit valójában érzünk, ha Rájuk gondolunk. Angyalok ők, Isten Angyalai emberi alakot öltve... Megteszik azt az alapvető feladatot, melyet az Úr adott nekik. Szeretnek feltétel nélkül, mindig, minden körülmények között...

Édesanyám, te jó asszony! Mondd, sokat szenvedté-e értem? Sok fájdalmat okoztam-e már én néked? Van-e csak egy olyan, amit megbántál, mióta én élek? Felmegyek az égbe, a levegő szárnyán, és egy fényes Csillagon ülve nézem, mit csinálsz. A kis csillag, mely fényesen ragyog, még mindig nem oly gyönyörű, mint Te. Ha becsukom szemeim, Téged látlak. Látom, ahogy mosolyod elárasztja a házat. Nevető kis ráncaid, mely már szépen illeszkedik szemeid sarkába, helyt ad könnyeidnek. De te sosem sírsz. Te mindig csak nevelsz. Én sírok helyted is... Mondd, honnan ez a sok erő? Honnan ez a sok szív, mely már nem is dobog nélkülünk...? Itt állok előtted, és csak nézlek. Te mindig fiatal maradsz nekem. Hiszen rajtad nem fog az idő sem! Mondd, hogy csinálod mind ezt? Én is megtudom majd, ha gyermekem leszek? Vagy ez nem adható meg mindenkinek? Te vagy az, kitél elköszönök este, még ha oly távol is vagy tőlem. Téged köszöntelek reggel, még ha száz kilométer választ is el. Annyira szeretlek, hogy az már fáj! Talán így kapom vissza a sok-sok bosszúságot, mit gyermekként okoztam neked? De hisz én mindig is a gyereked maradok! Akkor ezt nem értem. Anya! Mondd, miért szeretsz Te engem?

Alappillére vagy a családnak. Erős, határozott és elengedhetetlen... Te vagy a Minden egy személyben. Gondoskodó, féltő, óvó, fegyelmező, ha kell, barátnő, ha kell vitatárs. Hiszen nem is mennék semmire sem nélküled! Ugye, mindig itt maradsz nekem? Ugye, mindig meghallgatsz, ahogyan eddig is tetted? Nevetünk, és sírunk. Bánkódunk, és táncolunk. Szeretjük egymást és elválaszthatatlanok vagyunk. Minket már semmi sem szakíthat el egymástól! Sem harag, sem bánat, sem öröm, sem idő... Tudod, most már én is felnöttem. Nem csak Te látod ám rajtam, ha valami bajom van, hanem én is. Most már nem csak én számíthatok rád, hanem Te is! Ezt is neked köszönhetem. Büszke vagyok rád! Örülök, hogy az én anyukám vagy, és hogy a gyereked lehetek... („Mama látod, zavarban vagyok. [...] és még mielőtt egyszer meghalok, tudnom kell, hogy miért vagyok...” /Bródy János: Mama kérlek-énekelte: Koncz Zsuzsai)

Kép és szöveg: Dorcsák Nikolett

„Végigjártam a lépcsőfokokat”

Exkluzív interjú Pálffy Istvánnal

Szerteágazó, több mint két évtizedes szakmai múlt jellemzi Pálffy István munkásságát. Okleveles építészmérnök, Debrecenben született, tanult Budapesten és Londonban, dolgozott a Magyar Rádió debreceni stúdiójában, majd áttért a televíziózásra, folyóiratokban publikál, könyveket ír, tanít, és még hosszan sorolhatnánk. A félévben is tartott órákat a Kölcsey-főiskolán: a televíziós újságírás szakmai titkaiba avatta be hallgatóit. Az újságírás helyzetéről, a leendő sajtómunkások lehetőségeiről kérdeztük a véleményét.

◆ *Hogyan látja a mai televíziós újságírást? A szenzáció az igényesség fölé emelkedett?*

• Ez nem a televíziós újságírás sajátossága. A sajtó mindegyik szegmensére jellemző manapság ez, különösen az online újságírásra. Minél szélesebb területre terjed ki, minél inkább a tömegigényeket próbálja kiszolgálni, annál silányabb lesz. Száz évvel ezelőtt is, mikor ugyanúgy voltak szélesebb és szűkebb körben olvasott újságok, sokkal könnyebb tartalmakat foglalt magába az, ami a tömegnek szólt. A tömegigényű széles sajtó természeténél fogva egyszerűbb fogyasztói igényeket szolgál. Manapság tényleg efelé van elmozdulás, mivel a világ könnyebb és fogyaszthatóbb akar lenni. Az élet folyamatosan alakul, változik, nem tesz mást az újságírás sem. Nem csupán felgyorsult a világ, de jóval könnyebbé is vált, mint néhány évtizeddel ezelőtt. Száz éve például bonyolult volt az akkori autót vezetni, most pedig belül egy tizenhat éves lány és leteszi a KRESZ-vizsgát. Ez van a hír és média területén is, könnyebbé vált megszerezni a híreket, és fogyasztani is.

◆ *Ha már tömegigényekről és könnyebb fogyasztásokról beszélünk: megítélése szerint mennyire hígult fel az újságírói szakma?*

• Elégé változatos a szakmai gárda. Nem igaz, hogy végzettség nélkül bárki beülhetne műsort vezetni. Olyan van, aki tehetséges, el tudja adni magát, de releváns végzettsége nincs. Ő a tömegigényeket elégíti ki, ő az, akit látni akarnak egy műsor élén. Másfelől vannak azok az intézmények, amelyekben jó minőségű akkreditált kommunikációs képzést folytatnak, de hátrányt szenvednek az ott végzett hallgatók azokkal szemben, akik egy ismertebb névvel fémjelzett kommunikációs tanfolyamon tanulnak. A hírnevük, ismertségük nagy ez utóbbi tanfolyamoknak, de nem biztos, hogy valóban értékes tudást adnak. Ez a helyzet oktatáspolitikai és piaci szabályozást igényelne. Ellentétben ezzel, a közmédiára képes szabályozni, s szabályozza is, hogy milyen végzettséggel, milyen tapasztalattal juthat be valaki a szakmába.

◆ *Milyen képességekkel legyen felvértezve egy kezdő média szakot végző fiatal, hogy lehetőséget kapjon egy-egy – akár nagyobb – médiumban dolgozni?*

• Csak általánosságban lehet válaszolni erre. Nem kell ehhez különleges képesség. Nincs olyan specifikus jellemző képesség, amely csak az újságírókra igaz. Ha sikeres szeretne lenni valaki, akkor mindig tartsa szem előtt ezt a három tulajdonságot: legyen tisztességes, becsületes, mondjon igazat, és legyen kitartó, szakmailag elkötelezett, tudja szinkronba hozni az egyéni és a közéleti törekvéseit.

◆ *Mennyire nehéz bejutnia például egy debreceni kommunikációs hallgatónak nagyobb médiumokba munkatársként?*

• Ne arra törekedjen valaki, hogy nagyobb médium kötelékébe bekerüljön. A helyi médiumok lassan teret nyernek az országos érdekltségű médiumoktól. Lehet, hogy nem az elkövetkező öt, tíz évben, de húsz, huszonöt év múlva bizonyosan dominálni fognak a lokális médiumok az országos stúdiókkal szemben. Az embert az érdekli, ami körülötte van.

A helyi, regionális újságok, főleg ha a nyomtatott verzió mellett online portált is vezetnek, sokkal látogatottabbak, mint az országos minőségi lapok.

◆ *Nemrégiben kellett eldönteni, hogy az alapképzést elvégző hallgató folytatja-e a tanulmányait a mesterképzésben. Ön szerint milyen pályakezdőt keresnek a szerkesztők, főszerkesztők? Olyan, akinek van mesterképzésben szerzett diplomája, vagy aki alapképzés után a gyakorlatra helyezi a hangsúlyt?*

• Mindkettőt járható útnak tartom. Ha az első szakmát, az építészetet vesszük példának, azt tapasztaltam, hogy a végén összeérnek a dolgok. Volt akkoriban a hároméves főiskolai képzés, illetve az ötéves egyetem szakok sora. A főiskola elvégzése után néhány embernek már kétéves szakmai gyakorlata volt, míg az egyetemisták csak akkor végeztek. Ez húsz év után összeér. A munkáltatók

pedig mindkét típust keresik. Van, aki határozottan gyakorlati munkatársat keres, van, aki elméleti embert, olyat, aki egy idő után át tudná venni egy nagyobb rendszer irányítását.

◆ *Mindkét esetben végig kell járni a szakmai lépcsőfokait. Milyen sikerei és kudarcai, megpróbáltatásai voltak kezdetben?*

• Mindenkinek egyéni útja van. Én üzemi lapokban kezdtem, a legapróbb munkákkal. Mondhatni, az utolsó egyike vagyok, aki végigcsinált mindent, kis lapokat, hírharsonákat írtam. Majd átkerültem a Magyar Rádió helyi stúdiójába, s ott majdnem minden feladatban kipróbáltam magam. Voltam zenei műsorvezető, sportriporter, hírszerkesztő. Nagyon hamar bekapcsolódtam a televíziós hírtudósításba is, ezt egészen '97-ig egyszerre csináltam a rádiózással. Dolgoztam kereskedelmi tévében és közszolgálatban is, ma már internetes felületen is fenn vagyok. Voltam vidéken és Budapesten, az utóbbi húsz évben nagyon sok mindent megtapasztaltam, végigjártam a lépcsőfokokat, és közben folyamatosan tanultam.

Burai Luca felvétele

A Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola 2010-ben záróvizsgára jelentkezett hallgatói

Alapképzésben (BA), főiskolai képzésben részt vett hallgatók:

Informátikus könyvtáros, BA

Bor Balázs
Csíge Nikolett
Dán Zita
Gál Péter
Hangácsi Nóra
Horváth Szabina Krisztina
Nagy Béla

Nagy Judit
Solomí Fruzsina
Szabó László Miklós
Timár Flóra
Tomcsik Júlia
Varga Róbert Tibor
Vincze Gabriella

Kommunikáció és médiatudomány, BA

Ács Edina
Árva Annamária
Asztalos Gabriella
Bacsó Máté József
Bardí Renáta
Bernáth Zsuzsanna
Bertalan Éva
Bíró Brigitta
Boda Adrienn
Bognár Péter
Borsy Bernadett
Borza Viktória
Burai Luca
Czirják Orsolya
Dobi Nóra
Dombi Katalin
Erdélyi Ildikó
Eszenyi Tímea
Farkas Zsuzsa
Fehér Balázs
Fehér Gábor
Fekete Henrietta
Gulácsi Gábor
Gulyás Gréta
Gyöngy Virág
Imre Anikó
Incze Gabriella
Juhász Nóra
Kapusí József
Karácson Andrea
Kardos Keve Péter
Kincses Barbara
Kiss Fanni
Kiss Nikolett
Komócsin Gergő
Kovács Anikó
Kovács Anikó

Kovács Manuella Emese
Krizsán Edit
Makszim Kitti
Nádai Nikolett
Nagy Anikó
Nagy Gábor
Nagy Judit
Nyíri István
Orendt Brigitta Ildikó
Palczert Mariann
Pelei Csilla
Piskóty Teréz
Polyák Vera
Pozojevich Miklós
Puskás Fruzsina Anita
Rácz Katalin
Rácz Livia
Rohács Imre
Rozsi Netta
Sandra Norbert
Szabó Julianna
Szabó Nikoletta Erika
Szatmári Gábor
Szilágyi Eszter
Szitás Erika
Tar Diána
Tóth Csaba
Tóth Mihály Gábor
Tóth Szandra Tímea
Tökés Róbert
Turzai Nóra Edit
Urbán Orsolya
Varga Brigitta
Végső Renáta
Virág Károly
Záhonyi Noémi

Záróvizsgát június 14. és 17. között tesznek a végzős hallgatók, a diplomaosztó-tanévzáró ünnepség június 26-án lesz a Nagytemplomban.

Tanító esti, BA

Albert Emöke Hajnalka
Balogh József
Baloghné Kontrás Enikő
Boros Katalin
Bökönyi Ambrus
Czigléné Tátorján Erika
Demeter Attiláné
Fekete Tímea
Hegyes Anna
Jeneiné Nagy Beatrix

Kiss Zsanett Gyöngyi
Kovács Angéla Zsuzsanna
Linzenbold Lilla Szandra
Mitala Mónika
Nagy Anita
Nyika Éva
Szász Enikő
Verdesné Szilágyi Erika
Zsiros Csilla

Tanító, BA

Balázs Orsolya
Balogh Réka
Bodnár Boglárka
Cseke Réka
Cséry Sára Ágnes
Csillik Csilla
Dancs Mónika
Dobos Eszter
Dobronyi Dóra Berta
Erdei Áliz
Fehér Renáta
Ferencz Orsolya
Gogolya Andrea
Hajdú Tímea
Horváth Nóra
Jakab Andrea
Jónizs Bettina
Karsai Emese
Katona Ágnes
Katona Krisztina
Kékedi Kitti
Kiss Judit
Kiss Nikolett
Kovács Bernadett
Kovács Bernadett
Krizsai Edina
Kun Viktória Margit
Lovas Gabriella

Lovas Odett
Lunczer Brigitta
Miklós Éva Ágnes
Molnár Ágnes
Mudrony Anita
Nagy Diána
Nagy Dóra
Oláh Brigitta
Orosz Judit
Pap Magdolna
Papp Adrienn
Papp Ildikó
Papp Marianna
Papp Mónika
Pereszlenyi Judit
Pető Andrea
Pukoli Éva Margit
Seres Tímea
Sütő Katalin
Szabó Katalin
Tardí Kitti
Tóth Éva
Tóth Róbert
Tóth Szilvia
Tömöri Dóra
Turzó Boglárka
Varga Marietta
Veres Rita

Kommunikáció-informatikus könyvtáros

Alföldi István András
Bereczki László
Bíró Barbara
Boros Viktor
Borsy Melinda
Éles Árpád
Erdei Ádám
Farkas Dániel József
File Ferenc
Forgács Róbert
Goron Anita
Horváth Ferenc
Jeney Gábor
Kovács Fruzsina Katalin
Lakatos Zsófia
Makhándi Zsanett
Mátyás Beáta
Molnár Éva Edina
Molnár Krisztina Georgina

Móré Erzsébet Noémi
Mózsa Balázs
Oláh Sándor
Páldeák Fanni
Pap Mónika
Péter-Szarka László
Rákósy József Tamás
Sas Szilvia
Solti Krisztina
Szabó Fruzsina
Szalánczi Viktória
Széles Judit
Szóke Péter Gergely
Terjék Ádám
Török Adrienn
Vértesi-Nagy Károly Péter
Vezendi Sándor
Zsenyuk Éva

Tanító, esti

Csorvási Marianna
Kamenyiczkiné Békési Gizella
Kapcsa Henriett Judit
Kócs Marianna
Köbli Brigitta
Lukács Viktor Mátyás
Magyar Viktória
Martinné Lesku Mária

Mester-Virágh Anita
Murguly-Bíró Brigitta
Pogácsás Mariann
Sajtó-Petró Katalin
Sarkadi Zoltán
Sipos Imola
Smirnyák Zsuzsanna
Szóke Csilla
Vásári Roberta

Tanító

Bacscai Anikó
Balku Mariann
Baranyi Zsuzsanna
Berekszázi Bernadett
Bódán Éva
Borsó Anikó
Bozsódi Ilona
Bulyáki Eszter
Cernei Teodóra
Csákó Katalin
Csernaburczky Gyula
Cservenyák Tímea
Csorba Ibolya
Csordás Szabina
Dányádi Dóra
Derencsényi Judit
Dobó Viktor Dezső
Fige Szilvia
Fülöp Polixéna Éva
Gál Krisztina
Gáll Ferenc
Gönczö József
Harcsa Csaba
Hevessy Boglárka
Husztí Julianna
Illés Zita
Jenei Dávid
Kelemen Dóra
Kiss Beatrix
Kiss Tibor

Kovács Lilla
Léhi Ákos Zsolt
Lőrincz László
Lövei Andrea Ágnes
Máriási Nikolett
Molnár Orsolya Ilona
Mudra Éva
Nagy Ildikó Viola
Orosz-Szabó Edina
Pinczés Zoltán
Pogácsás Mihály Csaba
Pongor Péter
Rózsa Edina
Sarkadi Natália
Szabó Viktória
Szűcs Gábor Tamás
Takács Szilvia
Tokaji Anikó
Tóth Réka
Tóth Renáta
Vass Nikoletta
Vitális István
Zámbó Zsanett Judit

Tanító-kommunikáció

Buzás Zsuzsanna Borbála
Dalanic Erzsébet Krisztina
dr. Bertók Szilvia
Kiss Andrea
Kovács Krisztina

Szanka Fanni
Tardí Barbara
Tóth Zoé
Zsiday Anna

Tanító, levelező, BA

Vigh Nikolett

Kántor, BA

Dr. Kozma Ildikó

Kántor, levelező

Kovács Albert

Tanító-hitoktató

Varga Enikő

Felsőfokú szakképzésben részt vett hallgatók:

Ifjúságsegítő

Barna Emese
Boskó Mónika
Dobi Ágnes
Dózsa Gergely Péter
Farkas Nikolett
Karkus Renáta
Kiss Alicia
Kiss Enikő
László Livia
Molnár Annabella
Nagy Mariann

Pálóczi Zoltán
Szabó Tamás
Szécsényi Nikolett
Tatár Adrienn
Tóth Adrienn
Tóth Lilla Tünde
Trenyisán Csaba Aurél
Vadász Fruzsina
Vágó Márta Dóra
Vékony Viktória Szabina

Örök diák

Egy hétköznapi délután Zsuzsa néni nézte a hűtőpult kínálatát, mikor éles hang szaggatta szét a bolt nyugodt légkörét.

– Csókolom, Zsuzsa néni!

A megszólított ijedten kereste a hang forrását, s mint gyakorlott tanító, szokás szerint derékmagasságban. Egy magas fiatalember állt mögötte, akinek szemébe csak hátradöntött fejjel tudott belenézni, de így is megismerte. Egy diákjának sem feledte arcvonásait. Most emlékezetében felrémlett a sok csínytevés, mely ehhez a két élénken csillogó szempárhoz és a száj körüli vidám ránchoz tartozott. Hányszor látta azt a ráncot megrándulni még egy-egy bocsánatkérés közben is! Az emlékezés mosolya összekötötte az egykori tanárt és diákját.

– Szervusz Lacikám! Rég nem láttalak! Hogy vagy, mesélj magadról!

– Köszönöm, jól vagyok. Zsuzsa néni hogy van?

– Köszönöm, én is jól. Nemrég nyugdíjba mentem. Új még nekem ez a helyzet, most tanulom. Már csak az unokáim vannak körülöttem, őket kényeztetem, tanítgatom.

– Jól járnak Zsuzsa néniel az unokák. Én sosem felejttem el Zsuzsa néni szavait, útmutatásait. Hányszor kellett elmondania, hogy a bagoly szó „ly”-nal írandó, és nem „j”-vel!

Rég elfeledett emlék lebegett az ismerősök között és tükröződött a szemekben. Egy dolgozat, kréta hangja a táblán és a ned-

ves szivacs illata. A kép még homályos volt, de az alanyok elevenek. – És veled mi újság? Végeztél? Dolgozol?

– A középiskola befejezése után még egy évig informatikát tanultam. Majd főiskolára mentem. A kommunikációs diploma megszerzését követően nem tudtam elhelyezkedni, így bejelentkeztem a MÜK-be. Ennek köszönhetően elvégeztem két tanfolyamot: a mérlegképes könyvelőit és a számviteli ügyintézőit. Plusz két év tanulás után sikerült elhelyezkednem egy cég munkatársaként. A munkaköröm minden végzettségemet igénybe veszi, így a könyvelőit évente meg kell újítanom, ez újabb tanfolyamok elvégzésével jár.

– És most? Mi járatban erre?

– A cég, amelyben dolgozom, német. Mivel én vagyok a kommunikációs szakember, így nekem kell tartani a kapcsolatot az anyavállalattal, és ehhez nem elég az angol nyelvtudásom. Ezért a főnököm beíratott egy nyelvtanfolyamra, amelyet itt, a szomszéd házban tartanak. Kaptunk pár perc szünetet, hogy együnk valamit.

Két keze közt szorongatott néhány csokit és egy zacskó chipset, gyerekkorában is mindig ezeket ette. Majdnem mindent elejtett, mikor ránézett órájára.

– Jaj, már ennyi az idő?! Rohannom kell, mert kezdődik az előadás. Úgy érzem, hogy a Zsuzsa néniel töltött tanóra első tanóra nem tudok kiszállni az iskolapadból!

– Nyugodj meg, már hamarabb elkezdted a tanulást!

– Csókolom – mondta sietve a diák, és szakadt az első gondolatszáll. Az emlékképek úgy foszlottak szét, mint ősszel a pók hálójára. Lassan szárlól szárla, de akadt, ami még sokáig megmaradt.

– Szervusz, Lacikám – mondta Zsuzsa néni, és nézte a távozó alakját. S megértette, hogy az ő Lacikája sosem nő fel igazán. Bizony az élet iskolájában mindenki örök diák.

Piskóty Teréz

Képzeld...

Úgy érezte, mintha a gyomrában dobogna a szíve. Furcsállotta, már időtlen idők óta nem érzett ilyesmit. Körbenézett, nem látja-e valaki, mennyire remeg a keze, miközben előveszi táskájából telefonját. Muszáj volt valakit felhívnia, hogy terelődjön a figyelme, hiszen ez egyszerűen képtelenség...

Olyan hihetetlen az egész – suttogta mobiljába –, szinte már abszurd. Én nem gondoltam rá, hogy ez az érzés még mindig a hatalmába tud keríteni. Most mégis megtörténik.

Tudod, amikor meglátom őt, ahogy zsebre dugott kézzel álldogál, és rám vár, minden elhomályosodik, ez elmondhatatlan érzés, mintha lebegnék. Amikor megszólal – sajátos dallamos beszédstílusában –, mosolyra húzódik a szám. Amikor megfogja a kezem, egész lényemben bizsergek. Nem furcsa ez? Egyszerűen képtelen vagyok megmondani, mi az a valami, amivel ennyire megfogott. Nem tudok kiemelni semmit, mert összességében szeretem. A hatalmas, kerek szemét és a fitos orrát. Rövid ujjait és erős karját. A lábait, ahogy gyors, apró léptekkel halad felém. A hangját, amikor nekem énekel. A nevetését, azt a hangos, erőteljes kacagást, amivel mindenki figyelmét magára vonja. Az üzeneteit,

amikor egyetlen rövidke szóval megszépíti a napom. Imádom, ahogy beszél a munkájáról, a képeiről, a filmekről vagy akármi másról. Ahogy beleéli magát, és elmagyarázza, mi miért történt – olyan hivatalos és komoly. Én pedig ülök vele szemben, és nem értem, miért ér fűlig a szám.

Tudod, nyiltabb lettem és bátrabb. Boldogabb. Neki olyan könnyű elmondani, mi bánt, elmondani, mire gondolok, mitől félek. Homályban teltek napjaim, rengeteg kételyem volt, de ő megtanított arra, hogyan legyek erős, hogy merjek előre nézni, és ne gondoljak a múltra. Mellette lebontom az évek alatt felépített falaimat, és újra élek. Szabadon.

Olyan sok mindenben hasonlítunk, és olyan sok mindenben különbözünk. Azt hiszem, kiegészítjük egymást, és ezt el is fogadjuk a másiktól. Pontosan így jó, ahogy van. Mégis, sokszor nehéz vele, mert máshogy lát vagy tesz dolgokat. Nagyon összetett ember. Ismerni kell ahhoz, hogy megértsd. De én ezt akarom, igazán ismerni minden apró rezdülését. Vele lenni, amikor örül, és vele lenni, amikor sír. Hallgatni, órákig és figyelni arcának változását. Tudni, mi nyomja a lelket, mi történik az életében. Részese lenni

mindennek. Sétálni akarok vele és utazgatni, moziba menni és fagyit enni, korcsolyázni és biciklizni. Táncolni akarok vele, énekelni. Forogni hosszan. Mellette ébredni és együtt főzni. Nevetni napsütésben és rohanni esőben. Egyszerűen csak ott akarok lenni, vele. Tudod, azt hiszem, szerelmes lettem.

B. Csák Amarilla

Jenes Diána felvételei

A magyarság kozmikus történelmi sorsot vállalt

Szántai Lajos művelődéskutató IV. Béla király keresztútjárásáról

A fővárosban élő művelődéstörténész, Szántai Lajos előadásaira országsszer- te kíváncsiak, korábbi előadásait az interneten is fellelhetjük. A téma mindig a magyar történelem, de egészen más szemszögből, mint ahogyan azt az iskolában tanultuk. Egyik előadása – a Gyógyító esték című sorozatban, a Kölcsey-főiskolán – IV. Béla király keresztútjárásáról szólt. Egyebek között e témáról kérdeztük.

– Ez egy tudatosan vállalt áldozati út. Az egyéni kutatások is azt erősítették meg, hogy a magyarság vállalt egy kozmikus történelmi sorsot. Ezen belül egy keresztény sorsot, mégpedig, ahogy a krónikáink megfogalmazzák, mondjuk első nagy királyunkkal összefüggésben: Szent István felvette Jézus Krisztus igaz hitét. Érdekes, a magyar krónikák nem azt mondják, hogy Szent István a kereszténységet vette fel. Nagyon úgy néz ki – és ezt a krónikák sem cáfolták meg soha, sőt, inkább ezt erősítették –, hogy a magyarok Szent István trónra lépésének idején már keresztények voltak. Tehát itt igazából az a kérdés, hogy a kereszténységet hogyan élük meg. Legmagasabb szinten nyilván egy jézusi sors vonatkozásában lehet megélni. Itt történik egy sorsfordító pillanat a magyarság történetében. Úgy szokták mondani, és úgy tanítják, hogy ez a Szent István-i térítés és fordulat volt. De ez egy kicsit félrevezető megfogalmazás, mert itt tudatos vállalásról van szó. Onnantól kezdve ennek a sorsnak a törvényszerűségei vonatkoznak ránk. Ez azt jelenti, hogy a legnehezebb történelmi konfliktusokban is olyan választ kell adnunk, amelyet Jézus adott volna. Ez IV. Béla király uralkodásának idején pontosan, tökéletesen megjelenik. Egy olyan helyzetben, amikor – és itt egy eurázsiai léptékű geopolitikai konstellációról van szó – Magyarországnak nincsen szövetségese, és a szélrózsa minden irányából megtámadják a Magyar Királyságot. Ilyenkor mit lehet tenni? Milyen választ lehet adni? Hogy lehet viselkedni? Ez a nagyon izgalmas IV. Béla király korában, pontosabban az 1241–42 körüli eseményekben. Ha megvizsgáljuk a Mongol-tatár Birodalomnak a katonai erejét, rá kell döbbernünk, hogy a Mongol-tatár Birodalomnak szövetségese Velenec, szövetségese Babenberg Frigyes. Tehát nemcsak keletről támadják meg Magyarországot, hanem nyugati irányból is. És ezt Frigyes csak a tatárokkal való szövetség révén teheti meg. Győr városát például el

is foglalják. Egy ilyen helyzetben, történelmi pillanatban kiderül: nem csak az igaz, hogy bennünket tart meg a Kárpát-medence, hanem van ennek egy fordított olvasata is: mi vagyunk, akik meg tudjuk tartani ezt a nagy egységet, a Kárpát-medencét. A Kárpát-medence egységének megtartása a világtörténelemben egyetlenegy népnek sikerült: nekünk. Gondoljuk végig, ez mekkora világtörténelmi esemény! A Római Birodalom, a Török Birodalom vagy a Német-római Birodalom, a Habsburg Császárság, akár a Szovjetunió, mindig csak részeket tudtak kiszakítani a Kárpát-medencéből. A kiszakított részen keresztül próbálták valahogy megszerezni az egészet. Megtartani Európa kellős közepén egy ilyen hatalmas, tágas, és természeti, gazdasági adottságait tekintve egyedülálló földrajzi képződményt – ehhez szellemi küldetésre van szükség. És pontosan IV. Béla király idejében lehet érzékelni, hogy fizikai, politikai, hadtörténelmi tekintetben ez maga volt a lehetetlenség. Mégis

sikerült. Ráadásul olyan módon sikerült IV. Bélának kikerülnie ebből a válságos helyzetből, hogy mintha meg sem roppantotta volna az országot a tatárjárás. Ezután még van két olyan évtized, amikor IV. Béla tizenhét országos hadjáratban vett részt. Ha egy király országos hadjáratban részt vesz, akkor az országos fontosságú ügy. A Morva mezei ütközetétől eltekintve mindegyiket megnyeri. Legyőzi Velencét, rendezi a balkáni ügyeket, legyőzi Harcias Frigyeset, sőt, az 1240-es évek közepén Kijev alatt egy mongol-tatár hadsereget tönkrevér. Mindezt úgy tette meg a Magyar Királyság annak idején, hogy nem kezdett el aztán fennhéjázni, nem kezdett el büszkélkedni, hogy na, milyen jók vagyunk. Itt lehet igazából érzékelni, hogy ez tényleg áldozati út. Egy áldozati útnak mindig alapvető sajátossága az, hogyha elérünk valamilyen eredményt, akkor azzal nem dicsekedni fogunk. Hanem hagyjuk, hogy az eredmény a maga gyümölcseit magától meghozza.

Lejegyezte: Boda Adrienn

Múltunk jelen – Jenes Diána felvétele

Critical MASS

A debreceni biciklisek ellepték a Kossuth teret április 22-én, a Föld napja alkalmából, miután végigvonultak a Békás-tótól, a tervezett útvonalon, megállítva az autósforgalmat. A városban 12. alkalommal szervezték meg a Kritikus Tömeg (Critical Mass) nevű felvonulást a Magyar Kerékpárosklub debreceni képviselői.

A bringások először 1992-ben, San Francisco-ban pattantak két kerékre, hogy felhívják a figyelmet, mennyire nem tartja tiszteletben városuk a kerékpáros közlekedést. Azóta világszerte rengeteg nagyvárosban megtartják a demonstrációt. Magyarországon először 2004-ben, Budapesten emelték magasba a biciklit, hogy felhívják a figyelmet erre a praktikus és környezetkímélő járműre.

Aki most nem próbálta ki, milyen érzés 4500-5000 kerékpáros között tekerni Debrecen utcáin, az kipróbálhatja Szeptember 22-én, az európai autómentes napon.

Összeállította: Burai Luca

Esélyek – görbe tükörben

Csalásnak hatalmas, ámításnak még terebélyesebb, de ez ne szegje kedvünket: Magyarország 1986, huszonnégy szűk esztendő után ismét aktív résztvevője a futballvilág legnagyobb ünnepeinek!

A kvalifikáció ugyan nem sikerült – negyedikként zártunk a selejtezőcsoportban –, ám nem várt segítség érkezett. Egyenesen Braziliából. Az ötszörös világbajnok Brazília lemondta a világbajnoki szereplést. Kis ország a miénk, a futball ma már szinte senkit sem érdekel, a selejtező mérkőzéseit is csak becsületből játszottuk végig. Egy világbajnoki keret 23 főből áll, nekünk nincs ennyi válogatott szintű játékosunk – sorolta a visszalépés okait egy magyar zsrnaliszta kérdésére Dunga, a brazil kapitány. Megüresedett tehát egy hely, a hírek szerint a FIFA (Nemzetközi Labdarúgó Szövetség) nem sokat gondolkozott azon, hogy melyik válogatottat kérje föl, részvételével emelje a torna színvonalát. Joseph Blatter FIFA-elnök a Fiktív Hírlapnak adott interjújában kiemelte: sajnálja a brazilok visszalépését, ám Magyarországnál alkalmasabb beugrót nem tud elkép-

zelni. „Kérem, írja le, Puskás késői utódai nélkül szegényebb lett volna a torna, tradicionális, évszázados múltú futballnemzet az önké.

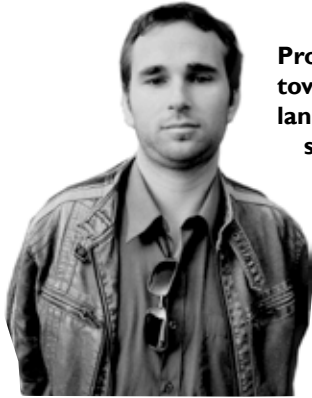
Úgy gondolom, a magyaros virtus, a rafinéria, a jó értelemben vett csibészesség nem hiányozhat egyetlen világbajnokságról sem, emígyen rendkívül boldog vagyok, hogy Magyarország kíségetett minket” – idézi a lap Blattert.

Játékosaink elmondták, készek áldozatot hozni a siker érdekében, azaz a jól megérdemelt nyári pihenő helyett világbajnokságon futballozni. Szurkolóink körében is óriási a várakozás, úgy tudni, a mindenre elszánt fanatikusok többsége a torna végéig, a johannesburgi finálé napjáig foglalt magának szállást.

Kassai Viktor is bekerült a játékevezetői keretbe, a tatabányai sípmester várhatóan kiemelt találkozókon bírászkodhat. Egy név nélkül nyilatkozó magyar futballista megjegyezte, Kassai valóban kiváló bíró, ám a döntőt biztosan nem ő dirigálja majd. Logikus: nem lenne etikus, ha honfitársainak vezetne meccset...

Papp Máté

Játékvezető a kommentátori székben

Profi futballista nem lett előle, a további álmairól azonban nem hajlandó lemondani. Idén diplomázik, s mint mondja, a méltán legendás Knézy Jenő nyomdokaiba szeretne lépni. Egyszersmind a pálya közelében maradt, hol a szabályok betartatásáért, hol csapata eredményességéért dolgozik. Tőkés Róberttel, a Kölcsey-főiskola végzős hallgatójával beszélgettem.

– *Hogyan lettél játékvezető?*

– Tizennégy éves koromig fociztam, aztán sajnos megsérültem. Egy évvel később kaptam egy lehetőséget, lehetett jelentkezni egy akkor induló játékvezetői tanfolyamra. Nem haboztam, belevágtam. Az élet maximálisan kárpótolt, úgy gondolom, játékvezetőként eljutottam olyan helyekre, ahová játékosként nem biztos, hogy lett volna lehetőségem.

– *Mire vagy a legbüszkébb eddigi pályafutásodból? Feltételezem, kerültél már szorult helyzetbe is.*

– Arra, hogy huszonkét évesen, két évvel ezelőtt asszisztens voltam a Békéscsaba–Jászberény meccsen az NB II-ben. Eddigi, majdnem tízéves pályám során több nehéz helyzetbe is kerültem – osztálytól függetlenül voltak, lesznek is hibáim. Volt egy műhibás mérkőzésem is, vezettem néhány évvel ezelőtt egy megyei harmadosztályú meccset: sérülés történt, megállítottam a játékot. Szóltam a kapusnak, labdát fogunk ejteni, ha a folytatódhat a találkozó. Majd' tíz percig állt a játék, utána a kapus kirúgást végzett el. Következmények nélkül megúsztam az esetet.

– *Idén végzel főiskolánk kommunikáció szakán. Gyanítom, hasznát veszed a pályán az iskolapadban tanultaknak. Magyarországon a bírók nem főállásban vezetnek, ezért adódik a kérdés: mik a további terveid a civil életben?*

– Igen, tudom például kezelni a különböző stílusú játékosokat, a különböző játék helyzeteket. Ezt egyértelműen itt, a főiskolán tanultam meg. A diploma megszerzése után szeretnék sportriporterként

elhelyezkedni egy televízióban. Derűlátó vagyok a saját ügyeim tekintetében, tisztában vagyok az előnyeimmel, hátrányaimmal. Minden attól függ, június huszonhatodikán sikerül-e diplomaosztóra mennem. Remélem, igen. Játékvezetés? A lehető legmagasabb szintre eljutni. – *Maradva intézetünknel: ha jól tudom, a Kölcsey-főiskolának nincs oka szégyenkezésre a labdarúgást illetően, sőt...*

– Valóban, az új szezonban három csapat is öregbítheti főiskolánk hírnevét a Buzánszky Jenő Labdarúgó Egyetemi Kupában – relatíve kevés fiú tanul itt, véleményem szerint óriási dolog ez! Az általam vezetett gárda nagy sikert ért el az előző bajnokságban, sikerült feljutnunk, így két első osztályú csapata lesz a főiskolának a március 22-én induló új szezonban. Egy éve vettem át az együttest, a sok munka meghozta gyümölcsét. Jól sikerült a keret megerősítése, bizakodóak vagyunk, célunk a bennmaradás.

– *Példaképek?*

– A játékvezetés terén az olasz Pierluigi Collina, jó szívvel tudom ajánlani mindenkinek. Az én pályám c. önéletrajzi könyvét. A sportriporterek közül a néhai Knézy Jenő, illetve az örök klasszikus, Szepesi György. Rendkívül felkészültek, mindhárman szakmájuk csúcsát képviselik. S ami a legfontosabb: nagyon közvetlen, szerény emberek.

– *Bő egy hónap van már csak hátra a világbajnokság kezdetéig. Vállalkoznál egy röpké esélylatolgatásra?*

– Nem tartom elképzelhetetlennek azt, hogy a torna két legnagyobb esélyese, a brazil és a spanyol válogatott már a nyolcaddöntőben összefusson egymással. Amolyan mini vb-döntő lehetne már a legjobb tizenhat között, ha valamelyik nem nyeri meg a saját csoportját. Szívem szerint az angoloknak szurkolok.

– *Idén Kassai Viktor személyében tizenkét szűk esztendő után lehet ismét magyar bíró világbajnokságon. Melyiket választanád: vezetted, netán kommentálod a világbajnoki döntőt?*

– Így van, egy teljes team képviseli a honi játékvezetőket az idei világbajnokságon. Ez nem csak a trió, hanem a sportdiplomácia érdeme is. Jelenleg asszisztens vagyok, ezért legfeljebb csak „lengethetnék”. De mivel ilyen kérdés nem volt, ezért a válaszom: közvetítem!

Papp Máté

Kozma Dávid felvétele

Esélyek

Tíz helyszín, egy hónap, harminckét csapat, hatvannégy mérkőzés – ezek a legfontosabb tudnivalók az idei világbajnoksággal kapcsolatban. A XIX. mudiált június 11. és július 11. között rendezik Dél-Afrikában.

A nyári dél-afrikai világbajnokság mezőnye ugyan rendkívül kiegyenlített, azért akadnak, akik kiemelkednek a mezőnyből. A fogadóirodák a spanyolokat tartják a legnagyobb esélyesnek, ami érthető is, hiszen mégiscsak Európa-bajnokokról beszélünk. Soraikban tudhatják Fernando Torrest, David Villát, Puyolt és Xavit is, akik mind a legjobbak között vannak posztjukon. A VB második számú várományosa a min-

dig esélyes Brazília. A szövetségi kapitány, Dunga megosztja a szurkolókat (elsősorban Ronaldinho mellőzésével), a csapat erejéből azonban ez semmit sem von le. És most valóban csapatként funkcionál az együttes, már nem világsztárokból összehajtogatott kirakatsapatról beszélünk. Ha szóltunk a mindig esélyes brazilokról, akkor szólnunk kell a sosem esélyes németekről. Joachim Löw fiait most sem sorolják a közvetlen esélyesek közé, azonban tudjuk, hogy a német mentalitásnak épp ez kedvez, és azt se felejtjük el, hogy a világválogatottól van szó. A csapatkapitány Michael Ballack számára pedig nem kisebb a tét, mint hogy sikerül-e végre fényesebb

érmet nyernie az ezüstnél. Angliával kapcsolatban a sportszeretők hosszú-hosszú évek óta mondogatják: „ha most nem, akkor soha!”

Most is sokan ezt hangoztatják. És valóban, egy nagy generáció utolsó lehetősége ez: Gerrard, Lampard és Rio Ferdinand már valószínűleg nem játszanak a 2014-es világválogatottban, így nekik kell vezetniük az angolokat, ha pedig Wayne Rooney továbbra is futószalagon termeli a gólokat, akkor révbe érhetnek a háromoroszlánosok. Mindenesetre végig kell izgulnunk a tornát ahhoz, hogy megtudjuk ki lesz a győztes. Valljuk be: nem fog nehezünkre esni!

Radics Péter

„Nélkülünk megy a vonat tovább...”
Jenes Diána felvétele

Új vagy értékes?

Most is, ahogyan a médiumok, újságok, filmek megjelenésétől kezdve, lehet találni a művelődés piacán populáris – a társadalom nagy részének szóló – és elvontabb, egyszersmind igényesebb termékeket.

Az igényesség és igénytelenség nem mai fogalom, nem azon múlik, hogy „ezek a mai fiatalok...”, mert mikor szüleik fiatalok voltak, is hasonló érdeklődést mutattak, mint most a gyerekeik. Az a szülő, aki fiatalon is tömegcikkeket fogyasztott, nem tud újat mutatni gyerekének, csak amit a divat diktál – és ez nem a társadalmi különbségeken múlik. Az egyén gondolkodásmódja és kultúrafogyasztása attól függ, mit választ, mire vágyik, mi hiányzik az életéből, mivé akar válni. Ahogy az ember próbál tájékozódni a világ történései felől, muszáj integrálódnia, hogy arról az aktuális témáról, termékről, amelyet a média kínál, tudjon társalogni, és ne nézzék intelligenciahiányosnak. Ezért a környezete elvárja, hogy legalább egy kicsit is azonosuljon az adott termékkel. Persze azok közt is van teljesen értéktelen, de van olyan is, amit szórakoztató köntösbe bújtatnak, mégis van mondanivalója, még ha nem is új keletű – mert „mindent kitaláltak már előttünk”. Ilyen tekintetben senki sem egyéniség, csak keresi a stílusának megfelelő irányt. Van, aki nem válogat igényes és igénytelen között, csak az számít, hogy új legyen, hogy ő legyen az első. Van olyan is, akinek nincs kifinomult kritikai érzéke, mégis tud önmaga lenni. A legjobb pedig az: ha nem az számít, hogy a termék új, hanem hogy értékes legyen, és a silányt már távolról ki tudjuk kerülni.

Kívánom, hogy ez utóbbi csoport a jövőben is megmaradjon.

Nádai Nikolett

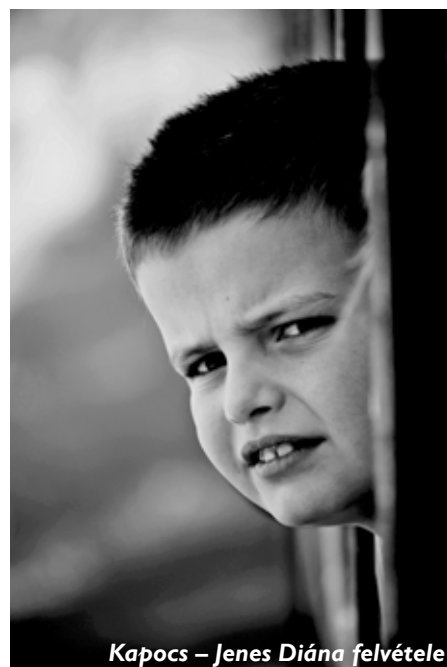
A legerősebb kötelék

Szeretet sokféle létezik. Anyának lenni nem jelent mást, mint feltétel nélküli szeretetet, az iránt a személy iránt, aki legyen a karunkon pihenő újszülött csecsemőnk vagy fáradt kezű nagymamakorú leányunk, nekünk akkor is a legföltettebb kincsünk, a gyermekünk. Minden nap ugyanolyan örömmel és csodálattal tekintünk rá, mint az első találkozásunkkor, aznap, amikor világra jött. Ezt az érzést nem könnyű, talán nem is lehet szavakba önteni. A csillogó anyai szempár sejteti velünk, mit is jelenthet, igazán viszont csak az tudhatja, aki megtapasztalta. Olyan ez, mint a szerelemről beszélni valakinek, aki még sosem élte azt át. Ez is egy fajta szerelem. És hogy mit jelent szerelmesnek lenni? Minden hibájával együtt szeretni valakit egy életen át, anélkül, hogy meg akarnánk változtatni.

Merk Adrienn

*Teljesítsd kötelességed, hasznodat így talán meg is leled.
Játszva játsz, viseld magad jól, s reményed épüljön, cselekedeteid
egyetlen mozgatója.*

Bogdán Szilvia

Kapocs – Jenes Diána felvétele

A debreceni református ifjúság művelődési lapja * Kiadja a **Református Ifjúsági Média Alapítvány** és a **Kölcsey Ferenc Református Tanítóképző Főiskola** * Felelős kiadó: **Dr. Csorba Péter**, a KFRTKF rektora
Szerkesztőség: KFRTKF, 4026 Debrecen, Péterfia u. 1-7., T/5-ös terem. Tel.: (52) 518-500/18621, 18622
Felelős szerkesztő: **Arany Lajos**. E-mail: aranyl@kfrtkf.hu * Tervezőszerkesztő: **Andriska János**. E-mail: jupiter@citromail.hu
Hallgatói szerkesztő: **Bogdán Szilvia, Burai Luca, B. Csák Amarilla, Erdélyi Ildikó, Jenes Diána, Kovács Anikó, Papp Máté, Piskóty Teréz** * Tördelőszerkesztő: **Turzai Nóra**
Kéziratokat elektronikus úton várunk. Szövegeket és képeket nem őrzünk meg, nem küldünk vissza!
Készült a Litográfia Nyomdában, Debrecenben – felelős vezető: **Vécsei Tibor** * **HU ISSN 1787-7652**